

Peter Becker

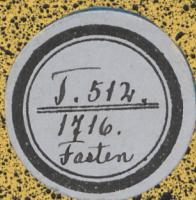
Programma Qvo Sub Tempus Jejuniorum Rector Academiae Rostochiensis M. Petrus Becker/ Math. Prof. Publ. Ord. ... Civibus Academiae Amorem Purum Dei & Servatoris Patientis, Tanquam Incitamentum Piaë Vitæ, Devote meditandum, proponit ...

Rostochii: Typis Joh. Wepplingi[i], [1716?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1003520332>

Druck Freier Zugang

T. 512.

1716. Fasten.

~~M-1256.~~ 144.

α. 1776.

PROGRAMMA
QVO
SUB TEMPUS
JEJUNIORUM

RECTOR ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS
M. PETRUS Becker

Math. Prof. Publ. Ord. & ad Ædem Cathedralem Jacobeanam
Verbi Div. Minister

CIVIBUS ACADEMIÆ
AMOREM PURUM
DEI & SERVATORIS
PATIENTIS,
TANQVAM

INCITAMENTUM PIÆ
VITÆ GRAVISSIMUM,

Devote meditandum, proponit, omnesque larvatas
discursationes, atque Bacchanalia, ex hoc ipso
fonte, detestatur.

R O S T O C H I I,
Typis JOH. WEPPLINGI, SER. PRINC. & ACAD. Typogr.

M. 1256 1144

Vantis difficultatibus ob-

luctandum sit illis, qui, dum summam virium naturalium in se depravationem agnoscunt, vitæ emendandæ rationem ingrediuntur, illi demum recte judicare possunt, qui ipsi manum operi admovent, omnesque vires, ad hunc scopum recte obtinendum, intendunt. Plurimi enim in tanta animi corruptione pravitatem suam ne animadvertunt quidem, tantum abest, ut de emendatione solliciti esse possint. Alii de mediis, circa hoc negotium conquirendis, ita laborant, ut jejuna nimis, parumque idonea, eligendo, non raro in deterius ruant. Alii post unum alterumve certamen, minus feliciter cum carne, atque sanguine gestum, animum despondent, seseque objectis difficultatibus deterreri patiuntur. Pauci, ex vero Israël's fonte, infirmitatibus suis ita medentur, ut gratia Dei adjuvante, obstrepentibus licet omnibus animi motibus, in emendatione, semel incepta, strenue pergere astantur.

Inprimis itaque hic commendare solent interiorem sui cognitionem, & ut fontem ipsum omnis miseræ, pravam puto philavtiam, studiose percontemur. Dicit enim non potest, quam hoc emendationem nostram promoveat, intimos actionum omnium recessus, primamque pravorum consiliorum scaturiginem, habere exploratam. Hinc non solum ad actiones, quas perpetramus, a recto tramite manifesto aberrantes, sed ad bonas quoque, quæ tales nobis apparent, speciemque virtutis præ se ferunt, sedulo attendendum, dispiciendumque, num forte ambitionis, aut voluptatis, aut avaritiæ, aliorumque affectuum stimulo concitati, hoc vel illud negotium susceperimus.

Quibus ita rite observatis, præcipue istius propensionis,

quæ

quæ mentem nostram obsidet, fœditatem, incommoda quoque infinita, & miserias, quas secum trahit, serio expendere juvabit. Tandem certamen ipsum cum suis affectibus, emendationis vitæ studiosus quotidie ingreditur, ac vires omnes periclitetur; idque eo constantiæ & patientiæ tenore, ut, si videat, difficulter rem procedere, & pugnam sæpius ambiguam, aut ancipitem esse, novas subinde colligat vires, majorique & vehementiori impetu, hostem adoriatur. Hæc & alia argumenta sunt, quæ studium humanitatis, quam Philosophiam vocamus, subministrat.

Sed vero, quæ mali nobis insidentis est pertinacia, quotidie tamen mens humana miris modis excruciatâ, & lentis quasi ignibus, ac clandestinis tormentis fatigata, morosiori quadam tristitia penitus fere consumitur. Ad rei summam vero parum, vel nihil proficit; vix enim imminui pravas propensiones, & leviter immutari animadvertit, tantum abest, ut optatam emendationem obtinere possit.

Jam si ad ea devolvatur, quæ miseram hanc vitam, & tot fœdis libidinibus obsessam, consequuntur; imprimis si melancholicum præponderet temperamentum, tum animus supra modum quoque horret, & studiosius etiam, intentiorique cura, ex tot miseriis emergere satagit. Cogitat se secum, Deum quidem summe bonum, aut eundem justissimum quoque esse, severissimasque, & æternas pœnas a peccatoribus, tam proterve legem suam migrantibus, exposcere. Hinc præceps in statum servitutis ruit. Legis, comminationumque horrorem, iræ divinæ metu percussus, persentiscit; nonnulla peccata anxie fugit; ab externis inprimis, & gravioribus, nonnunquam etiam ab occultis,

impari quamvis successu, sedulo sibi cavet: sed, ut in
pauca conferam, ex metu servili agit, quicquid agit;
revera clandestinum aliquod odium erga Deum fovens,
ea prohibentem, aut præcipientem, quæ prohibita, aut
præcepta esse nollet, quæve nonnisi invitus aut facit,
aut intermittit, aut omnino fieri vel intermitti non
posse existimat.

Qui vero naturæ, atque temperamenti conditione,
uti voluptuosis accidere solet, ad statum securitatis,
occulta saltem ratione, proni sunt, illos non minus
anxie labem connatam, vitæque hujus imbecillitates
nonnunquam conqueri audias; magis etiam indignan-
tur, pravos & æstuant affectus, huic vel illi necessi-
tati implicatis, continere non licuisse; & in reliquis
ita se gerunt, ut speciem tamen honestatis retineant,
& a peccatis gravioribus sibi temperent. Hinc cum
non facile sibi Deum, ut judicem adeo severum, sed
potius tanquam gratiosum, & mitissimum dominum
concipiant, suisque cogitationibus depingant, sub spe
vitæ æternæ ita se ipsos temere decipiunt, ut nescio
quæ gaudia in eadem, atque tripudia, ad temperamen-
ti sui rationem efficta, sibi præcipiant. Itaque ex
blandienti, & fallaci imaginatione agunt, quicquid a-
gunt, & Deum ex impuro amore ita colunt, ut re vera
ad propriam suam voluptatem, & commentitiam feli-
citatem, tanquam unicum centrum, omnia referant.

Quæ in re ne & ipsi regeniti peccent, maximopere
cavendum existimamus. Facile enim fieri potest, ut
quis Deum amet, carumque habeat, non dicam propter
bona hujus sæculi, quod proprium erat voluptuosorum,
sed propter dona saltem cœlestia, & speratam rerum
superarum dulcedinem; ita quidem, ut sub singularis
erga

erga Deum pietatis prætextu , vel tantum suam felicitatem quærat, vel etiam amorem Dei sua beatitudine posteriorem ducat. Utrumque perperam: recte quidem Bernhardus, *non sine premio*, inquit, *diligitur DEUS, etsi absque premio intuitu diligendus sit. Vacua namque vera charitas esse non potest, nec tamen mercenaria est. Quippe non quarit, quæ sua sunt. Affectus est, non contractus: nec acquiritur pacto, nec acquirit: sponte afficit, & spontaneum facit. Verus amor se ipso contentus est. Habet premium, sed id, quod amatur.* Sic itaque habetote mortales, qui ex Christo nomen trahitis, Sacram quidem Scripturam, & Ecclesiæ Doctores nonnunquam argumenta, ab æterna beatitudine, æternisque cruciatibus, desumpta, (ne se omnis respectus ad nos ipsos, nostramque felicitatem excludatur) in cohortationibus ad piam vitam recte adhibere, adeoque cælum, & orcum, ad emollienda durissima auditorum corda, in subsidium quasi vocare. Illi tamen, qui statum gratiæ integrum tenent, amore DEI imprimis, qui ex summa ejus excellentia, innumerisq; beneficiis, in nos collatis, existit, commoveri se patiantur.

B. Lutherus noster sicut intimiorem rerum divinarum cognitionem in omnibus scriptis suis abunde comprobavit: ita miro quodam artificio suis affectatoribus purum DEI amorem, ab ipsis incubulis, in aureo suo catechismo, inculcare studet. Singulorum enim præceptorum subjectam explicationem eodem tenore, iisdemque verbis, ita auspicatur, ut ex sincero amore DEI omnia derivasse merito censendus sit. Quæcunque ergo ibi præcepta, aut prohibita sunt, illa non tam intuitu pœnæ, aut præmii

præmii, sed præcipue ex filiali reverentia, atque puro erga DEUM amore suos facere, vel omittere, vult Megalander.

Abyssum intuemur immensum, si ardentissimum summi creatoris amorem erga genus humanum inspicimus; abyssum, ex quo ab omni æternitate, & ante jacta mundi fundamenta, tot tantaque beneficia nobis scarent; abyssum, ex quo, post completum tempus, unigenitus DEI filius, in miserorum solatium, atque auxilium, tam fatali auspicio, prodiit. En! mi homule, talem amatorem, qui te quidem prius amat, tanto studio ambit, innumerisque donis allicit, hunc, inquam, (nisi grave sit) redamare juberis; & ita quidem juberis, ut proprium inde commodum, vitæ sc. morumque integritatem, vi & instinctu hujus amoris, instruas, atque adornes.

Sed quid opus est, O. C. generalioribus hæc diutius inhærere? mementote saltem præsentis temporis, in quo versamur. Tota sane passio Servatoris, & quicquid nostra causa, tanta patientia, & tam moderato animo tulit, non solum certissima sunt amicissimæ erga nos voluntatis signa, sed nostros etiam animos ad mutuam amorem, ut sc. ad ejus patientiam nostros quoque mores formemus, merito excitant, atque inflectunt.

Sanguineus sudor Christo, præter communem hominum naturam, manavit, eoque perfusus, sub torculari iræ DEI, in summa tristitia, quam nostra vice subibat, fuit derelictus. Nobis quidem sub cruce, & in rebus adversis, sudantibus gratia DEI nequaquam eodem modo subtrahitur (Ps 22. 5. &c.) Hinc non obduremus corda nostra, sed ita potius, sub
pa-

paterna DEI manu; atque directione, emolliantur, ut in illo, quem diximus, sudore quasi fluant, & foetores carnis nostrae, ac veteris Adami fulgines, paulatim expirent.

Christum insectati sunt non solum inimici, sed, in quos summa ipsius exstabant merita, amici quoque, atque discipuli; qui tam fidelem Praeceptorem ac Dominum relinquebant, criminabantur, abnegabant, hostibusque tradebant. Quid Christus? deserturos fideliter monuit, proditorem mitissimis verbis castigavit, abjurantem, vultu, ad omnem clementiam composito, ad poenitentiam flexit, & pro inimicis, etiam in summa dolorum acerbitate, preces fudit ardentissimas. Sic nos quoque amicorum pariter atque inimicorum injurias fortiter ferendo, nequitiae illorum, propter illum ipsum, quo DEO & Christo nostro jungimur, amorem, libenter ignoscamus, imprecantibus bene precemur, cum calumniantibus benedictis certemus, & insectatores in precibus nostris sincere DEO commendemus.

Christus colaphis non solum Judaeorum, sed flagellis quoque Romanorum crudelissime caesus, atque laceratus, non tamen abruptam patientiam, sed potius perferendis ultimis cruciatibus quasi praeparatus, summam constantiam documentum reliquit, ut nos quoque Satanæ, & hujus mundi colaphis percussi (2 Cor. 12. 7.) pravorumque affectuum impetu turbati, non tamen perturbemur, sed ad majores potius tentationes confirmati, propositum in statu nostro ita teneamus, ut in precibus tamdiu perseveremus, donec cum Christo spiritualiter crucifixi, mortui, atque sepulti, DEO nostro in illo affectuum frigore, tranquillitate, atque morte, vivere incipiamus, Jam

Jam vero, O. C. ex eodem hoc fonte, atq; princi-
piis, facile quidem intelligitur, quid è contrariò de illis
judicandum sit, qui larvatis discursationibus, bacchan-
tium more, sanctissimum jejuniorum tempus teme-
re profanare non dubitant. Tenetis ex antecedenti-
bus, ne bonas quidem actiones, ex carnis nostræ pro-
pensionibus, (sic enim bonæ esse desinunt), sed ex di-
vino quodam afflatu, per verbum sc. & sacramenta ef-
ficacissimo, peragendas esse. Funesta vero larvato-
rum cohors nonne potius, ex impetuosa pessimorum
affectuum rabie, omnia agere censenda est? Pravos
hujusmodi mores ab ethnicis originem suam habere
patet; quos tu quidem imitaberis, illo in primis tem-
pore, quod totius anni sanctissimum habetur? Christi
facies, per ludibrium famulorum, in domo pontifi-
cis, tegumentis operiebatur: vereor, ne hodierna
larvatorum turba hoc ipso illudat optimum Salvato-
rem! Sed ne erretis! DEUS non irridetur, Gal 6. 7:
illusionem enim sibi factam gravissime est vindicatu-
rus. Itaque, O. C. per illum ipsum amorem, quo
DEUS nos prius amavit, & per vulnera JESU, rogo vos,
atque obtestor, ne tanto crimine vos obstringatis,
iramque DEI denuo provocetis; imo potius sanctif-
simum hoc tempus ita transigite, ut veram animi
quietem, tranquillitatem, atque felicitatem,
in passione, & morte Domini, quaeratis
atque inveniatis.

P.P. Sub Sigillo RECTORATUS
Dominica Esto mihi
Ao. MDCCXVI.

paterna DEI manu; atque directione, emol
ut in illo, quem diximus, sudore quasi fluant
tores carnis nostræ, ac veteris Adami fuligine
latim expirent.

Christum infectati sunt non solum inimi
in quos summa ipsius exstabant merita, amice
atque discipuli; qui tam fidelem Præceptorem
minum relinquebant, criminabantur, abne
hostibusque tradebant. Quid Christus? def
fideliter monuit, proditorem mitissimis verb
gavit, abjurantem, vultu, ad omnem clem
composito, ad poenitudinem flexit, & pro in
etiam in summa dolorum acerbitate, preces fi
dentissimas. Sic nos quoque amicorum pari
inimicorum injurias fortiter ferendo, nequit
rum, propter illum ipsum, quo DEO & Chri
stro jungimur, amorem, libenter ignos
imprecantibus bene precemur, cum calum
bus benedictis certemus, & infectatores in p
nostris sincere DEO commendemus.

Christus colaphis non solum Judæorum,
gellis quoque Romanorum crudelissime cæsus.
laceratus, non tamen abruptit patientiam, sed
perferendis ultimis cruciatibus quasi præpa
summæ constantiæ documentum reliquit, &
quoque; Satanæ, & hujus mundi colaphis percussus
(12.7.) pravorumque; affectuum impetu turbati, n
men perturbemur, sed ad majores potius tenta
confirmati, propositum in statu nostro ita tene
ut in precibus tamdiu perseveremus, donec cum
stro spiritualiter crucifixi, mortui, atque sepulti,
nostro in illo affectuum frigore, tranquillitate
morte, vivere incipiamus,

